

Arrest

nr. 180 170 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. DEPOVERE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 oktober 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 mei 2015 en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 13 juni 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 22 juni 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Mogadishu en tot de Murursade Hawiye – clan te behoren. U verklaart dat u samen met uw familie in 2009 omwille van de veiligheidsomstandigheden in Somalië naar Jemen zou zijn gevlucht. Door de burgeroorlog in dat land zou u ook daar niet zijn kunnen blijven en daarom zou u samen met uw familie zijn teruggekeerd naar Somalië. Op 8 februari 2014 zou u zijn teruggekeerd naar Somalië omdat de burgeroorlog in Jemen volop woedde. Eén week na uw terugkeer zou u naar uw voormalige koranleraar zijn gegaan. Hij was ziek en hij zou u gevraagd hebben om te helpen met het geven van koranlessen. Uw leraar zou overleden zijn op 14 april 2014. Een week na de dood van uw leraar, zouden ouders naar u thuis zijn gekomen om te vragen of u zijn taak niet zou kunnen overnemen. U zou dit gedaan hebben en sindsdien alle dagen, behalve op donderdagmiddag en vrijdag, koranlessen hebben gegeven. Op een dag in juni 2014 zou u zijn benaderd door drie jongens, waarvan er twee u zouden hebben meegenomen naar een huis is Daynile. Daar zou u zijn gevraagd om jongens te ronselen voor de jihad, vooral twee jongens die al 14 of 15 jaar waren. Na een tijd belden ze en zeiden ze dat u met die twee jongens naar het Hayat ziekenhuis moest komen, maar u zou hebben geweigerd. Dezelfde dag, op 8 juli 2014 zouden mannen bij u thuis zijn langsgekomen en ze zouden u hebben meegenomen en twee dagen hebben vastgehouden. Daar zou u ook zijn mishandeld, maar u zou zijn vrijgelaten en een tweede kans hebben gekregen. U zou wel hebben moeten beloven om Al-Shabaab te helpen. Kortelings daarna ging u bij familie wonen in Hamar Jajab. In november 2014 zou u telefoon hebben gekregen met de boodschap van Al-Shabab dat ze wisten waar u woonde en dat ze u toch zouden vinden. Daarop besliste u om het land te verlaten. U zou uw land verlaten hebben op 2 januari 2015 en na heel wat omzwervingen zou u hier zijn toegekomen. U vroeg asiel aan in ons land op 12 mei 2015. U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot uw leeftijd, de leeftijden van uw broers en zussen, de verblijfplaats van een aantal van uw familieleden. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken initieel dat u bent geboren op 21 oktober 1998. Na uitvoering van een botscan, werd vastgesteld dat u niet minderjarig meer was en werd uw geboortjaar na analyse teruggebracht naar 1992. Gevraagd naar het waarom u eerst een andere datum opgaf, stelde u dat u 'had gehoord bij aankomst dat u een leeftijdsonderzoek kon krijgen en dat u daarom maar een datum had opgegeven' (gehoorverslag CGVS p.5). Nu plots beweert u dan weer dat u ook niet op 21 oktober, maar op 1 maart zou zijn geboren. U zegt dit omdat die datum op uw paspoort zou staan (gehoorverslag CGVS p.5). Door uw aanvankelijke verklaringen dat u minderjarig zou zijn, heeft u alvast de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden waardoor het CGVS geen zicht krijgt over uw identiteit.

Dit blijkt ook nog eens als het gaat over uw familie en hun leeftijd. Bij DVZ verklaarde u immers dat uw broers en zussen 19,16,15,14, 13, 12, 11, 9 en 8 jaar zijn (verklaring DVZ, vraag 17) . Hier stelt u dan weer dat uw moeder bijna jaarlijks een kind had en uw oudste broer zou één jaar ouder zijn, dus 25 jaar oud zijn. Uw andere broers en zussen zouden respectievelijk 23,22,21,20, 19, 18, 17 en 15 jaar oud zijn. Deze verschillen zijn opmerkelijk en het lijkt erop dat u de leeftijden van uw familieleden aanpast aan uw 'nieuwe leeftijd'. U stelt trouwens ook aanvankelijk dat u de vierde bent in volgorde van uw broers en zussen (gehoorverslag CGVS p.5), terwijl u later dan weer stelt 'enkel een oudere broer te hebben' (gehoorverslag CGVS p. 6). Ook is er onduidelijkheid over de huidige verblijfplaats van uw moeder en broers en zussen. Op DVZ verklaarde dat uw moeder en uw zeven van uw broers en zussen op een onbekende plaats in Jemen zouden verblijven (verklaring DVZ, vraag 13 en 17). In de fiche niet-begeleide minderjarige wordt vermeld dat uw moeder verdwenen is, alsook zeven van uw broers en zussen. Na confrontatie stelt u dat u op DVZ zou hebben gezegd dat uw moeder vanuit Jemen aanvankelijk naar Bosassa (Somalië) zou zijn gegaan en na twee weken naar Mogadishu zou zijn gegaan, maar dat al uw broers en zussen onmiddellijk naar Mogadishu zouden zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS p.7) Uw verklaringen zijn echter dermate uiteenlopend dat er geen geloof kan worden aan gehecht. Wat betreft uw paspoort verklaart u op de DVZ dat u uw paspoort zou meegenomen hebben tot in Soedan en u zou het in het huis van Faisal vergeten zijn (fiche niet-begeleide minderjarige) en op een ander moment verklaart u aldaar dat u uw paspoort zou achtergelaten hebben in Somalië (vragenlijst DVZ 26). Tijdens uw gehoor op het CGVS stelt u dan weer uitdrukkelijk dat u uw paspoort zou kwijtgeraakt zijn in Somalië (gehoorverslag CGVS p.7). Tenslotte is

er ook over uw scholingsgraad geen overeenstemming tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo stelde u bij de DVZ dat u tot de 7de graad naar het school zou zijn gegaan, maar geen getuigschrift zou hebben behaald. Op het CGVS stelt u dan weer dan u de lagere en middelbare school zou hebben afgewerkt én daar een certificaat zou van hebben gekregen (gehoorverslag CGVS p.6). Ook stelt u zelfs dat u in Jemen boekhouden in de hogeschool zou hebben gevolgd, deze studie zou hebben afgewerkt, maar na de examens zou zijn teruggekeerd naar Somalië (gehoorverslag CGVS p.6). Ook over uw werk in Somalië zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Zo stelt u aanvankelijk dat u 'soms met de jongeren naar de zee ging om te vissen en dan die vissen door te verkopen, maar dat dit niet veel geld opbracht' (gehoorverslag CGVS p.6). Later tijdens het gehoor stelt u dan weer dat u als leraar koranlessen gaf, hiervoor per kind 50 Somalische Shilling per maand kreeg en enkel op donderdagmiddag en vrijdag vrij zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.11). Uw verklaring waarom u dit niet eerder vermeldde was dat u dacht dat er gevraagd werd wat u deed in de eerste week na terugkeer uit Jemen. Dit is echter geen afdoende antwoord, daar de vraag in zijn algemeenheid was gesteld.

Bovenstaande tegenstrijdigheden maken dat het CGVS op heden geen zicht heeft op uw identiteit, uw familie, uw scholingsgraad, werk en paspoort, waardoor ook uw algehele geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast.

Dit vermoeden wordt verder nog bevestigd door het feit dat er flagrante tegenstrijdigheden zijn in uw opeenvolgende verklaringen aangaande uw asielrelaas. Zo stelde u op de DVZ dat Al-Shabaab u geld, kledij en een GSM zou hebben aangeboden om met hen samen te werken, maar dat u dit had geweigerd. Op het CGVS stelde u echter eerst dat u een voorstel werd gedaan om met hen samen te werken én dat u dit niet zou kunnen weigeren (gehoorverslag CGVS p.9). Na confrontatie zegt u tijdens uw gehoor dat u een GSM en kledij zou hebben gekregen, nog voor u door jongens naar Al-Shabaab zou zijn gebracht. Uw verklaringen zijn echter wat dit betreft uiterst warrig.

Ook stelt u op DVZ duidelijk dat u 7 à 8 dagen vastgehouden zou zijn alvorens u zou ontsnapt zijn met twee andere meisjes. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u twee dagen zou zijn vastgehouden en nadien zou zijn vrijgelaten (gehoorverslag CGVS p.10 en 12). Op het CGVS vermeldt u verder dat u in november 2014 zou zijn opgebeld door uw belagers en dat ze wisten waar u woonde en dat dit de reden van uw uiteindelijk vertrek was (gehoorverslag CGVS p.10), terwijl op de DVZ enkel stelde dat u in Hamar Jajab bleef tot uw vertrek uit het land, maar geen melding meer maakte van concrete problemen (vragenlijst DVZ).

De opeenstapeling van vage en tegenstrijdige verklaringen maken dat uw algehele geloofwaardigheid zodanig is aangetast dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht en dus kan u op basis daarvan ook niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid-

en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de

grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 26 september 2016 legt de verwerende partij een bijkomende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. De bijkomende nota bevat "COI Focus: 'Somalië: Veiligheidssituatie Mogadishu' van 6 september 2016, Cedoca."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

"1.1.

Verzoeker bestrijdt de motivering van de aangevochten beslissing d.d. 22/06/2016.

1.2

Somalië is een onstabiel land waar conservatieve tradities diep verankerd zijn. Bovendien is Al Shabaab nog steeds zeer actief in het land. Verwerende partij erkent in haar beleidsnota dat de situatie in Somalië nog steeds problematisch is en voortdurend evolueert.

Tegenpartij erkent dat eveneens dat de situatie in Mogadishu nog steeds zeer complex, problematisch en ernstig is.

1.3. Vluchtredenen van verzoeker

Er bestaat geen twijfel omtrent de afkomst van verzoeker.

-Wat betreft zijn leeftijd geeft verzoeker inderdaad toe dat hij zich bij aanvang minderjarig heeft verklaard. Op dit punt heeft hij de slechte raad van anderen gevolgd. Bij zijn aankomst in ons land werd hem door anderen aangeraden om zich minderjarig te verklaren. Daar verzoeker op dat moment niemand anders kon raadplegen heeft hij spijtig genoeg deze raad gevolgd.

Verzoeker is wel degelijk geboren in 1992.

In functie van zijn eerder afgelegde verklaring betreffende zijn minderjarigheid heeft verzoeker dan inderdaad ook de leeftijden van zijn broers en zussen in die zin aangepast.

Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat zijn verklaringen betreffende zijn leeftijd en deze van zijn familieleden afgelegd bij het CGVS de correcte zijn.

Verzoeker wenst zich te excuseren voor het feit dat hij bij zijn aankomst de verkeerde raad heeft gevolgd en niet direct de waarheid heeft gesproken.

Men dient rekening te houden met het feit dat verzoeker een lange en zware reis achter de rug had. Hij voelde zich moe en toch angstig voor het onbekende. Op dat moment is men een gemakkelijke prooi voor mensen met kwade bedoelingen.

-Wat betreft de 'rangorde' van broers en zussen heeft verzoeker steeds eensluidende verklaringen afgelegd. Op dit punt bestaat er echter een verkeerde interpretatie van het CGVS.
 Verzoeker is wel degelijk de 2de in rij.
 Tegenpartij vroeg: 'Hoeveel broers en zussen heeft u?'
 Antwoord verzoeker: '6 zussen en 3 broers, ik ben de 4de'.
 Dit laatste is verkeerdelijk geïnterpreteerd door het CGVS. Verzoeker bedoelde NIET dat hij de 4de in de rij is MAAR dat hij de 4de van de broers is. Er zijn 4 jongens in het gezin. Verzoeker bedoelde dus zijn 3 broers en hemzelf.
 Tegenpartij zou naderhand toch moeten weten dat er met bepaalde landen culturele verschillen zijn en kandidaten zich zelf heel vaak meetellen wanneer dergelijke vragen worden gesteld. Dit is reeds een jarenlang fenomeen waarvan iedereen toch op de hoogte is. Verzoeker maakte op zijn minst nog een onderscheid en telde zich niet letterlijk bij zijn broers.
 Dit punt kan dus zeker niet gezien worden als een misleiding of verkeerde informatie.
 - Wat betreft zijn andere verklaringen betreffende zijn familie, school, paspoort kan verzoeker alleen stellen dat zijn verklaringen bij het CGVS de enige correcte informatie is.
 Zoals reeds eerder aangehaald heeft verzoeker zich bij aanvang laten misleiden door andere landgenoten dewelke hem aanraden om allerlei leugens te vertellen.
 Verzoeker heeft dit inderdaad gedaan bij zijn eerste verklaringen en deze zijn inderdaad niet waarachtig. Verzoeker heeft zich ten minste herpakt voor het CGVS en besepte dat hij niet kon leven met deze leugens.
 Hij besliste op bij zijn verhoor bij het CGVS de volledige waarheid te vertellen.
 Eind 2009 werd er door het gezin van verzoeker beslist om naar Jemen te gaan omwille van de slechte veiligheidssituatie in hun regio in Somalië.
 Vervolgens werden ze geconfronteerd met een slechte situatie in Jemen, zodat ze in februari 2014 Jemen hebben verlaten.
 Ze gingen naar Bosassa, dit is een stad in Somalië.
 De familie is er echter maar enkele dagen gebleven, alvorens ze naar Mogadishu gingen. Alleen de moeder van verzoeker is 1 week langer in Bosassa gebleven daar ze er bleef om hulp te bieden aan een familie.
 Dit is de waarheidsgetrouwe weergave van het verblijf van verzoeker en zijn familie.
 -Ook wat betreft de verklaring van zijn paspoort werd verzoeker bij aanvang opnieuw misleid door medereizigers uit Somalië. Verzoeker had nog steeds schrik en wilde gewoon veiligheid en rust. Verzoeker snapt ook niet waarom hij blindelings hun raad heeft gevolgd maar er moet gezegd dat hij voor zijn verhoor bij het CGVS wel een juiste beslissing heeft genomen door de waarheid te vertellen.
 Verzoeker is zijn paspoort wel degelijk kwijtgeraakt in Somalië.
 -Verzoeker doorliep lagere en middelbare school.
 Vervolgens studeerde hij ook nog boekhouden in Jemen.
 -Wat betreft het werk van verzoeker: verzoeker heeft beide jobs uitgevoerd.
 Hij ging vissen en daarnaast gaf hij de koranlessen.
 Tijdens de ziekte van de leraar stond verzoeker hem reeds bij maar op dat moment werd verzoeker hiervoor niet vergoed.
 Het intensief geven van de koranlessen is gestart in april 2014, met name na het overlijden van de leraar, tot juli 2014.
 Verzoeker werd ook pas betaald vanaf april 2014.
 Verzoeker wenst dus nogmaals te onderstrepen dat hij bij aanvang dus niet de waarheid heeft verteld, maar dit wel heeft gedaan bij het CGVS. Hij heeft zich blindelings laten leiden door mensen met kwade bedoelingen en wenst hiervoor dan ook zijn excuses aan te bieden.
 -Wat betreft de verklaringen van zijn asielrelaas heeft verzoeker geen andere toevoegingen. Hij bevestigt zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS.
 Tijdens het eerste gehoor bij DVZ heeft men geen tijd voor details en wordt het vluchtrelaas heel vluchtig besproken.
 Hiermee dient eveneens rekening te worden gehouden.

2. Omtrent de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980
 Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:
 "§ 1
 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2

Ernstige schade bestaat uit:

a)

doodstraf of executie; of,

b)

foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c)

ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Zoals hoger aangehaald erkent tegenpartij dat de situatie in Mogadishu nog steeds zeer complex, problematisch en ernstig is.

Gelet op de hoger uiteengezette levensomstandigheden van verzoeker dient ook dit punt opnieuw te herbekeken worden door tegenpartij.

In de wijk waar verzoeker woonde zijn er zeer regelmatig geweldplegingen.

Verzoeker verwijst eveneens naar de ambtsberichten dd 30 maart 2016 (stuk 3).

Wat betreft de terugkeer dient erop gewezen worden dat de meeste mensen terugkeren naar Mogadishu omdat er inderdaad nog een minieme vorm van kapitalisme is. En het enigste manier is om te voorzien in de basisbehoeften.

Dit betekent niet dat er wordt teruggekeerd omdat Mogadishu veilig zou zijn...

In het licht van de argumenten zoals supra uiteengezet in huidig beroep schendt de bestreden beslissing artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt dus aan uw Zetel in het kader van zijn volle rechtsmacht, in hoofddorde, hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde, hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen, en zeer ondergeschikt het dossier terug te verwijzen naar het CGVS met het oog op een grondiger onderzoek."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Dit onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) andere verklaringen afgelegd heeft dan op het Commissariaat-generaal met betrekking tot haar leeftijd, de leeftijd van haar broers en zussen, de reisweg van haar moeder, broers en zussen, de plaats waar zij haar paspoort achtergelaten heeft en haar scholingsgraad. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat deze verklaringen gedaan bij de DVZ niet waarachtig zijn en dat ze leugens verteld heeft omdat ze misleid werd door medereizigers. Voorts beklemtoont de verzoekende partij dat ze zich op het Commissariaat-generaal herpakt heeft en daar de volledige waarheid verteld heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij echter zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen haar bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Reeds in het kader van de vragenlijst op de DVZ werd de verzoekende partij meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van haar verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen. Daarenboven heeft de verzoekende partij op het einde van de vragenlijst verklaard dat: *"Ik bevestig hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ik weet dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat mijn asielaanvraag wordt verworpen."* De verzoekende partij heeft dan ook zelf gekozen om de raad te volgen waarmee zij hoopte de Belgische asielinstanties te misleiden en hierdoor onduidelijkheid creëert omtrent haar profiel.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij op de DVZ verklaard heeft dat: *"Ik werd benaderd door Al Shabab. Ze vroegen mij om met hen samen te werken. Ze hebben mij geld aangeboden, kledij, een telefoon om met hen samen te werken. Maar ik heb dit geweigerd. Op een avond (08.07.2014) is Al Shabab naar mij toegekomen en ze hebben mij gearresteerd. Nadat ik zeven à acht dagen vastzat ben ik ontsnapt met twee andere meisjes. Ik ben gevlucht naar Hamar Jajab. Daar verbleef ik bij mijn tante (vader zijde) tot mijn vertrek uit het land."* Op het Commissariaat-generaal verklaart de verzoekende partij dat zij koranlessen gaf aan 28 kinderen toen de vroegere koranleraar op 14 april 2014 overleed en dat zij daarom door Al-Shabaab benaderd werd. Al-Shabaab

vroeg de verzoekende partij om de kinderen op te leiden tot jihadist, waarop ze haar boeken gaven. De verzoekende partij antwoordde dat ze dit niet kon doen waarop Al-Shabaab repliceerde dat de verzoekende partij dit niet kon weigeren. Uiteindelijk antwoordde de verzoekende partij aan Al-Shabaab dat het "ok" is (gehoorverslag p.9). In tegenstelling tot haar verklaringen op de DVZ heeft de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal niet verklaard dat haar kledij, geld en een telefoon aangeboden werd om met Al-Shabaab samen te werken. Op de DVZ heeft de verzoekende partij ook niet verklaard dat zij koranlessen aan kinderen gaf en daarom door Al-Shabaab werd benaderd. Vervolgens verklaart de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal dat ze door Al-Shabaab werd meegenomen, twee dagen werd opgesloten en uiteindelijk werd vrijgelaten met de mededeling "Doe wat we u vragen" (gehoorverslag p.10 en 12), terwijl de verzoekende partij op de DVZ had aangegeven dat zij door Al-Shabaab werd gearresteerd en na 7 à 8 dagen met twee andere meisjes ontsnapt is. Toen de verzoekende partij op het einde van het gehoorverslag gewezen werd op het gegeven dat ze op de DVZ geld, telefoon en kledij aangeboden kreeg en dat ze na 7 à 8 dagen ontsnapt is, schaaft de verzoekende partij haar verklaringen bij. Op dat moment verklaart ze dat ze een GSM en kledij aangeboden kreeg voordat ze door jongens werd uitgenodigd en aan Al-Shabaab werd voorgesteld (zie gehoorverslag p. 12). Dit geeft aan dat de verzoekende partij, nadat ze op haar tegenstrijdigheid in haar asielrelaas werd gewezen, haar eerder gedane verklaringen op de DVZ tracht in te passen in haar asielrelaas, zoals uiteengezet op het Commissariaat-generaal. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij haar verklaringen op het Commissariaat-generaal bevestigt, erkent ze dat ze vanaf april 2014 intensief koranlessen gegeven heeft, excuseert ze zich voor de leugens die ze verteld heeft en stelt tot slot dat op de DVZ geen tijd is om details toe te lichten en wordt het vluchtrelaas slechts vluchtig besproken.

Met betrekking tot het verloop van de verhoren op de DVZ en het Commissariaat-generaal dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij van bij de beginfase van de procedure werd aangemoedigd om alle nuttige documenten en elementen ter staving van haar relaas aan te brengen. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de meest essentiële en meest frappante incoherenties niet over iets niet te vertellen bij gebrek aan tijd gaan, maar over tegenstrijdige verklaringen op belangrijke punten van het asielrelaas, met name de verklaringen dat zij door Al-Shabaab benaderd werd om kinderen uit haar koranlessen op te leiden tot jihadist, dat zij op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij akkoord gegaan is omdat Al-Shabaab aangaf dat ze geen keuze had terwijl ze de op DVZ verklaard heeft dat ze geld, kledij en een telefoon aangeboden kreeg door Al-Shabaab en dit weigerde en tot slot blijkt uit de verklaringen op het Commissariaat-generaal dat ze na twee dagen gevangenschap werd vrijgelaten door Al-Shabaab, terwijl ze op DVZ verklaard heeft dat ze na 7 à 8 dagen met twee andere meisjes ontsnapt is. Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken, die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen. In haar verzoekschrift kan de verzoekende partij zich ook niet beperken tot de stelling dat de verklaringen, zoals opgenomen in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal, de enige juiste zijn zonder dit met enig begin van bewijs te staven. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot blote beweringen, die op geen enkele wijze gestaafd worden.

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar haar land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch

uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft de verwerende partij zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is, doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat de verzoekende partij door haar loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft daarbij in haar 'COI focus' rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat de verwerende partij erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. De verwerende partij acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR '*position on returns to Southern and Central Somalia*' van mei 2016, stelt de verwerende partij terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. De verwerende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (*R.H. t. Zweden*, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat de verzoekende partij bij zijn verzoekschrift persartikels over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikels de analyse van de verwerende partij te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidsfunctionarissen. Zelfs uit de 'COI-focus' van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan de verwerende partij stelt - met verwijzing naar een arrest van de '*Upper Tribunal*' van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de '*Jamestown Foundation*' wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die '*Foundation*' onder meer naar de aanslag op 'Lido Beach' van 21 januari 2016, die volgens het artikel, dat de verzoekende partij heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviseerd door Al-Shabaab, maar de verzoekende partij behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de *update* van september 2016, dat de verwerende partij op 26 september 2016 aan het dossier gevoegd heeft, dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-Shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert, Christopher Anzalone, meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-Shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde UNHCR '*position paper*' van mei 2016, blijkt dat het UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over de locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt het UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van het UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat het UNHCR actief zou meewerken aan de vrijwillige terugkeer naar onder meer Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldsituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid

aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van de verwerende partij, dat steun vindt in de 'COI-focus', dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van de werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van de verzoekende partij, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de Commissaris-generaal heeft de voorgehouden vervolging, de beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen, zoals aangevoerd door de verzoekende partij, terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

3.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS